కొత్త రచయితలు

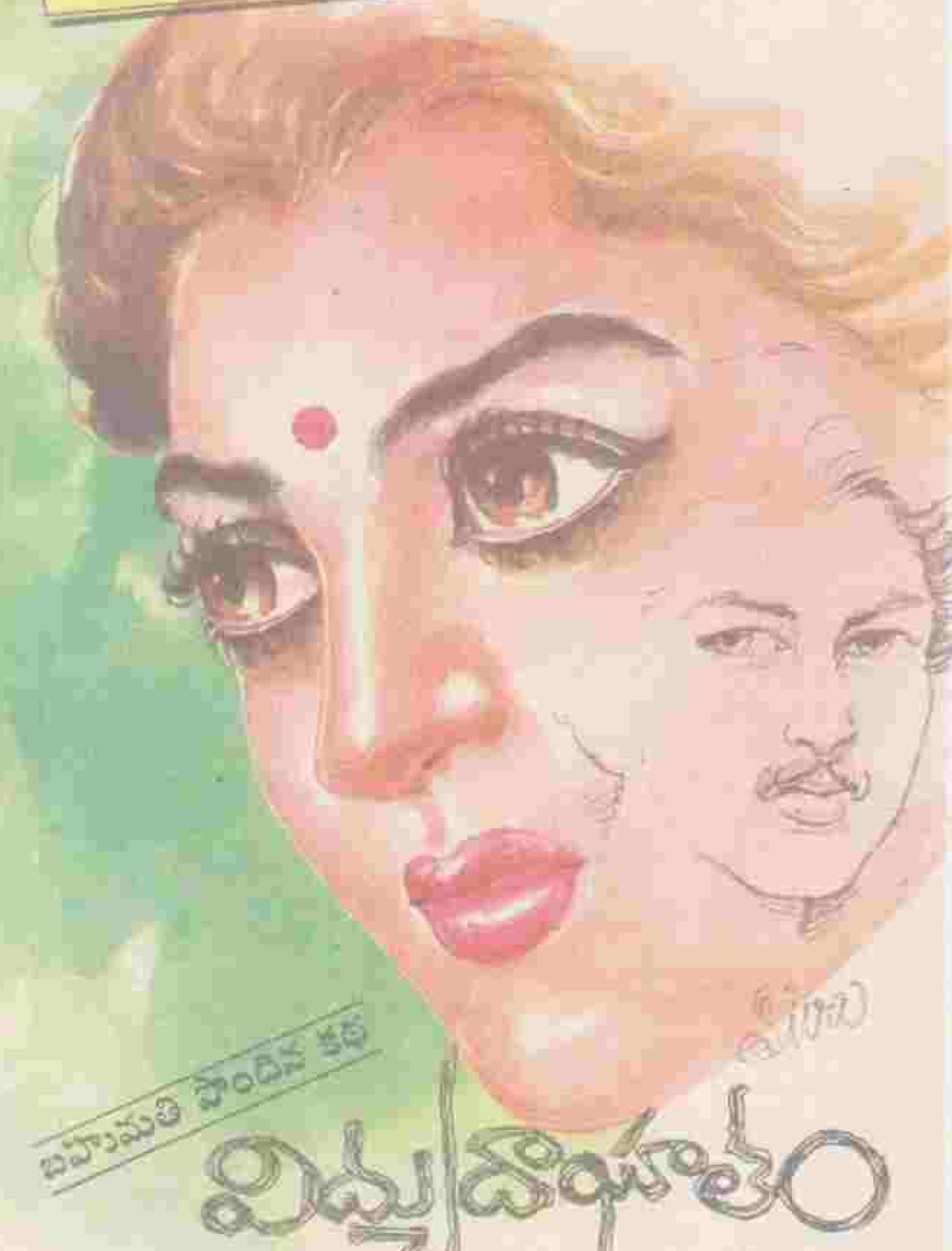

బహుమతి పొందిన కథ

విద్యుదాఘాతం

పి.యాదగిరి

వరంగల్ పట్టణంలో ప్రఖ్యాతిగాంచిన దేవాలయం భద్రకాళి దేవాలయం. విశాలమైన చెరువు, చుట్టూ గుట్టలు, ఎగుడుదిగుడుగా మెలికె తిరిగిన రోడ్డు, చుట్టూ పచ్చని చేలు ప్రకృతి ఎంతో ఆహ్లాదంగా ఉంటుంది. పట్టణ ప్రజలకు, పిక్నిక్ అయినా, పబ్లిక్‌గార్డెన్ అయినా ఉల్లాసాన్ని, ఉపశమనాన్ని కలిగించేది ఈ దేవాలయపు ప్రాంతం మాత్రమే. పండుగలు ఆదివారం రోజుల్లో ఆ ప్రాంతం అంతా నేలతల్లి ప్రసవించినట్లుగా జనం రంగురంగుల వస్త్రధారణలో కిటకిటలాడిపోతూ కనబడతారు. ఆ ప్రాంతం యువతీయువకులకు ఎంతో ఆనందాన్ని కలిగిస్తుంది.

ఈ భద్రకాళి దేవాలయం ప్రక్కనే [illegible] స్వామి వారి దేవాలయం కూడా ఉంది. ఈ దేవాలయానికి జనం అంత ప్రాముఖ్యతనివ్వరు. స్వామివారి దర్శన నిమిత్తం కొంత ఎత్తయిన గుట్టను ఎక్కాలి. ఆ గుట్టపైభాగానికి వెళ్ళినప్పుడు చుట్టుప్రక్కల దూరం దూరం ప్రాంతాలు కనబడతాయి. ఈ గుడి ప్రక్క నుండి ఒక కాలువ ఉంది. దానిపైన ఒక వంతెన నిర్మించారు. ఆ వంతెన ముఖద్వారానికి కొంత దూరం [illegible] ఉంటుంది. నాటి శిలలో శిల్పాలను ఎవరూ గుర్తించలేరు. ఈ కాలువ ఎత్తయిన చోట ఒక హోటల్ ప్రక్క నుండి ముందుకు తిరుగుతుంది. ఈ కాలువ ప్రక్కనే కొన్ని ఇళ్ళు కూడా ఉన్నాయి.

ప్రకృతిని చూసి పరవశించే హృదయాన్ని కలిగి ఉండడం మహాభాగ్యంగానే భావించాలి. ఆ భాగ్యం శరత్‌కు కూడా ఉంది. ప్రతి రోజూ సాయం కాలం పడమటిదిక్కున కనిపించే విచిత్రమైన నరసింహ స్వామివారి గుడి ఎక్కి ఎత్తయిన రాయిపై కూర్చుని ఆనందించడం అతనికి అలవాటు.

ఒకరోజు అతనికి దూరాన, [illegible] కాలువ గట్టు మీద [illegible] ఎరుపు రంగు కదిలి ఏదో కనపడింది. పచ్చని ప్రకృతిలో ఆ రంగు ఏదో ఆకర్షణీయంగా ఉంది. అటు వైపు దృష్టిని కేంద్రీకరించాడు. ఆ రూపం ఒక స్త్రీది. ఎవరో ఏంటో ఉందో, ఏదో కిటికీలో ఉందో తెలియడం లేదు.

'ఆ ...అందాల రూపం ఎవరు? కన్నెపిల్లా? ఇల్లాలా, [illegible] ఉంటుందా? [illegible] ఆ పల్లెటూరి [illegible] పచ్చని ప్రకృతి [illegible]

'పెళ్ళయిందా?' అనుకున్నాడు శరత్.

అలాగే చూస్తూ కూర్చున్నాడు. అతని మనస్సు ఉప్పొంగిపోయింది. అతని మనస్సుని ఆకట్టుకుంది ఆ అందాల రూపం.

'ఏలాగయినా ఆ రూపాన్ని దగ్గర్నుంచి చూడాలి' అనుకున్నాడు. కాని ఏదో భయం!

'ఇంత మధుర భావాన్ని కలిగించిన ఆ అందాల రూపం దగ్గరగా వెడితే ఇంత అందంగా కనబడదేమో? ఒకవేళ తను వివాహిత అయితే! నా ఆశలకు [illegible] అయితే! నేను తట్టుకోలేను. ఈ ఆనందం నాకు ఇలాగే ఉండనీయి' అనుకున్నాడు.

ప్రతిరోజూ శరత్ సాయంకాలం గుట్టపైన కూర్చోవడం దినచర్యగా మారింది. ప్రతిరోజూ రంగురంగుల దుస్తుల్లోనే దర్శనమిస్తుంది ఆ రూపం. ఆమెను చూడగానే ఏదో తెలియని ఆరాటం, ఉత్సాహం, ఏదో తెలియని బాధను కలిగిస్తున్నాయి. ప్రతిరోజూ ఆమెను గురించిన ఆలోచనే అతన్ని ఆవరించి ఉంటుంది. ఒకరోజు ఆమెను చూడగానే జేబులోంచి చేతిరుమాలు తీసి ఆమె చూసేలా ఆకాశంలోకి ఊపాడు. ఆమె శరత్‌వైపే చూసినట్లుగానే భావించాడు. కాని ఆమె నుండి ఎటువంటి ప్రతిచర్య రాలేదు. కాని ఆమె ముఖంపైన సింధూరాకారంలో స్పష్టమైన ఏదో తళుక్కున మెరిసింది. ఏదో ఆభరణం కాబోలు.

తెల్లవార్లు [illegible] శరత్‌ని ఉత్తేజింపజేసింది [illegible] అది గమనించిన శరత్ హృదయం పిచ్చెక్కిన మయూరిలా నాట్యం చేసింది.

మరుసటిరోజు తెలుగు సినిమా హీరోలా [illegible] కలువపూవుని పెట్టి ఆమె వైపే పోవాలి కాలువలో

వదిలాడు. ఆ పూవుని ఆమె అందుకుని తలలో తురుముకుని చేతిని గాలిలో ఊపింది.

'నేను పంపిన కానుకను ఆవిడ జడలో ఎలా తురుముకుంది? నేనెవరు? తనెవరు? తనకు నాకు ఎటువంటి స్నేహం? కనీసం ఒకళ్ళ ముఖాలు ఒకళ్ళం సరిగ్గా చూసుకోనైనా లేదే? తనని చూసినపుడు నాకు కలిగిన భావమే నా పట్ల తనకు కలిగిందా? ఏది ఏమయినా రేపు తనని ఎలాగయినా కలుసుకోవాలి' అనుకుంటూ బయలుదేరాడు.

ఎప్పటిలా గుట్టఎక్కి కూర్చున్నాడు. తను రాగానే తన వద్దకి వెళ్ళాలనుకున్నాడు. ఆ రూపం కనపడలేదు. ఎదురు చూశాడు. మసక చీకట్లు కారు చీకట్లు కమ్ముకున్నాయి. ఆవిడ రాలేదు. శరత్ హృదయం తల్లడిల్లిపోయింది. తన గుండె కాలిపోతున్న బాధ పడ్డాడు.

'రేపయినా వస్తుందిలే' అని సరిపెట్టుకున్నాడు.

రెండవరోజు, మూడవరోజు ఎంతో బరువుగా సాగాయి. తన జీవితంలో తీయదనం అదృశ్యమై కాలకూటవిషపు చేదు చోటు చేసుకుంది.

నాలుగవరోజు ఆవిడ ఇంటివైపు బయలుదేరాడు. జనం ఎవరి శవాన్నో మోసుకొస్తున్నారు. శరత్ హృదయంలో ఏదో భయం, వెంటనే దుఃఖం మొదలయ్యింది.

'ఛ' తన ఆలోచన్ని ఖండించుకున్నాడు.

జనంలోంచి ఒక వృద్ధురాలు "ప్చ్, ప్చ్, ప్చ్ బంగారు ముద్దపిల్ల. ఇరవయ్యేళ్ళకే నూరేళ్ళునిండాయి. ఏదో మాయదారిరోగం. చూస్తుండగానే బిడ్డ మాయం అయ్యింది" అంది.

'నేను చూసి ఆనందించే నా అందాలరాణి కాదు కదా? అవును తనే, ఆమె నా బంగారు ముద్దే, అందుకే నాకిన్నాళ్ళు నా కంటి చూపుకు హాయిగా ఉంది' అనుకున్నాడు. జనంలో ఒకడిగా తనూ నడుస్తూ బావురుమన్నాడు' నోటికి జేబురుమాలు అడ్డు పెట్టుకుని.

ఆమెను ఖననం చేసిన చోట ప్రతి రోజు కలువ పూలు పెట్టి ఏడుస్తున్నాడు. నిద్రాహారాలు అన్నీ మానేశాడు. తను రోజూ ఎక్కి కూర్చుని చూసే గుట్టను, తను తిరుగాడే ప్రాంతాన్ని చూస్తూ పిచ్చివాడై పోతున్నాడు శరత్.

* * * * * *

శరత్ గుండె గాయం కాలం మాన్పేసింది. సంసార సాగరంలో మునిగి తేలుతున్నాడు. అనుకూలవతి భార్య. హోదాగల ఉద్యోగం. ఇద్దరు మగపిల్లలు. కాలం గడుపుతూ వరంగల్‌లోనే ఉంటున్నాడు. "ఏమండీ ఈ రోజు భద్రకాళివైపు వెడదామండీ!" అంది ఆవిడ గారు. పిల్లాపాపలతో బయలుదేరారు. ఎత్తయిన నరసింహస్వాములవారి గుడిని చూడగానే పెద్దవాడు గుడి ఎక్కాలని మారాం చేశాడు. ఆవిడగారికీ, శరత్‌గారికి ఎందుకో ఇష్టం కాలేదు. పిల్లవాడ్ని సంబాళించలేక ఎక్కారు. భార్యాభర్తలిరువురూ ఏదో ఒకటి ఎప్పుడూ మాట్లాడుతూనే ఉంటారు. కాని ఎందుకో ఉభయులు మౌనంగా ఉన్నారు.

"ఏమండీ మౌనంగా అదోలా ఉన్నారు?" అంటూ ఆవిడ మౌనాన్ని చీల్చివేసింది.

"అబ్బే ఏం లేదు సుజా! పైగా నీవు కూడా అదోలా ఉన్నావు!" అన్నాడు.

"బావుంది వరస, నాకేం పొయ్యేకాలం? పెద్దకామెర్ల జబ్బుగల వాళ్ళకి ప్రపంచమంతా పచ్చగానే ఉంటుందంట. అదోలా ఉంది మీరు" అంది ఆవిడ.

"ఊ ...."అన్నాడు.

మళ్ళీ మౌనం చోటు చేసుకుంది.

"ఏమండీ వెడదాం పదా! మూగాళ్ళలా కూచోవడం దేనికి?" అంది దబాయింపుగా.

దొంగలా దొరికి పోయాడు శరత్.

"ఏమండీ మీ బాధ ఏంటి?" అంది ఆవిడ మృదువుగా. లాభం లేదు. కటువుగా నిలదీసింది. బుజ్జగించింది.

"సుజా....నాగతం గురించి విని నన్నుఅపార్థం చేసుకోవుగదా?" అన్నాడు.

"మిమ్మల్ని ఎప్పుడైనా అపార్థం చేసుకున్నానా?" నన్ను అర్థం చేసుకుంది మీరు ఇంతేనా?" అంది.

"నా పెళ్ళికి ముందు మరొకర్ని ప్రేమించాను. ఈ స్థలం నాకు ఇదివరకే చాలా పరిచయం" అన్నాడు.

"ఓస్ ఇంతేనా...." అంటూ కొట్టిపడేసింది. చూడండి! మన వివాహవ్యవస్థ ఎలా ఉందంటే? పెళ్ళికి ముందు ఎవరు ఎవరో? ఎవరు ఎలాంటి వారో ఎవరికీ తెలియదు. అయినా ఇద్దరు పెళ్ళి చేసుకుంటారు. పిల్లల్ని కంటుంటారు. కాలం గడుపుతారు. అంటే గతాన్ని మరచి వర్తమానాన్ని సరియైన రీతిలో గడుపుతారు. గతంలో ఎవరు ఎవర్ని ప్రేమించారో? కామించారో అనుకోవడానికి ఆధారాలు ఏ మాత్రం ఉండవు. గతం గురించి ఏదో తెలిసినంత మాత్రానా అపార్థాలు, అర్థాలు చేసుకోవడం అమానుషం అంటాను" అంది ఆవేశంగా.

"సుజా....నీ ఆలోచనా సరళి ఇంత విశాలమైందని నేనూహించలేదు. నేనెంతో గర్విస్తున్నాను. నా అభిప్రాయం కూడా ఇటువంటిదే సుజా...." అన్నాడు.

"సరేలే అసలు విషయం చెప్పండి" అంది.

"ఒక పదేళ్ళ క్రితం నేనిక్కడ ప్రకృతి ఆరాధనకై కూర్చుని ఒకమ్మాయిని ఆ కొలనుగట్టున చూచాను. కొన్నాళ్ళకు అభినయాలు, పూలు కొలనులో వదడాలు....".

"ఆగండి! నేచెబుతాను!......అనుకోని పరిస్థితుల్లో మేము అర్ధరాత్రే వైజాగ్ వెళ్ళి అక్కడే స్థిరపడి పోయాము" అంటూ శరత్ సంభాషణల్ని పూరించింది ఆవిడ.

"సుజా.....! అన్నాడు శరత్.

భార్యాభర్తలిరువురు ఒకళ్ళ ముఖాలు ఒకళ్ళు చూసుకున్నారు. ఎంతోసేపు మౌనంగా ఉండి పోయారు. ఇరువురు గత పది సంవత్సరాల స్మృతిపుటల్లోకి వెళ్ళారు.

O

తెగింపు

పేకాట జోరుగా సాగుతోంది.

"నా సంటి దానికి ఒల్లు కాలిపోతుంది. కల్లు ఇప్పనేపోతంది. గుక్కెడు పాలుగూడా తాగనేదు. తవరికాడకి తీసుకొద్దామన్నా ఈల్లేని పరిత్తితి బాబూ. మీ పాదాల మొక్కుతాను. ఒక్కసారి గుడిసె కొచ్చి సూడండి" కాళ్ళా వేళ్ళా బతిమాలాడు యాదయ్య.

"ఎప్పుడు పడితే అప్పుడు ఎక్కడ పడితే అక్కడకి వచ్చేయడానికి నేనేం నాటు వైద్యున్నేంటిరా — ఆ నాటు వైద్యుడ్నే పిలుచుకో ఫో" కసిరేసాడు డాక్టర్

"మీరు సూదిమందు ఏత్తేగాని నాబం నేదని తేల్చేసినాడు బాబూ కనకయ్య. తవరు రాపోతే నా

కమల పెళ్ళి

ఈ రోజే కమల పెళ్ళి.

కమల, లక్ష్మి స్నేహితులు. స్నేహితురాలి పెళ్ళికి వెళ్ళటానికి ఏ చీర కట్టుకోవాలి అని బీరువా తీసింది లక్ష్మి. ఈ వేసవికాలంలో పట్టు చీర కట్టుకోవాలంటే చాలా ఇబ్బంది, గాలి వేయదు. అందుకని తనకి ఇష్టమైన నీలం కలర్ నేతచీర తీసుకొంది. చీర కట్టుకొని సింపుల్‌గా తయారైన లక్ష్మిని చూచి లక్ష్మి అత్తగారు "అదేమిటే పెళ్ళికి వెళుతూ పట్టుచీర కట్టుకోకుండా, పెద్ద గొలుసు వేసుకోకుండా వెళుతున్నావు" అంది. "ఈ రోజు చాలా ఉక్కగా ఉంది కదండి అందుకని" అని నసిగింది లక్ష్మి. "ఏమోనమ్మ మా కాలంలో పెళ్ళి అనేసరికి పట్టుచీర, పట్టెడు నగలు, పెట్టుకొనే వాళ్ళం. ఈ కాలంపిల్లలకు అన్నీ బరువే అంటూ ఇంకా ఏవో నసుగుతూనే వున్నారు. లక్ష్మి అవేమీ పట్టించుకోకుండా కమల వాళ్ళ ఇంటికి బయలుదేరింది.

లక్ష్మి వెళ్ళేసరికి కమలవాళ్ళ ఇల్లు చాలా హడావిడిగా వుంది. విడిదిలోకి పెళ్ళివారు దిగినారంట, అందుకని వాళ్ళకి అవి ఇవి తీసుకొని వెడుతున్నారు. నన్ను చూడగానే కమలవాళ్ళ అమ్మగారు "రామ్మ లక్ష్మి. కమల గదిలో వుంది" అని కమల వున్న గదిని చూపించినారు. నన్ను చూచిన కమల "ఇప్పుడా తల్లి రావడం" అంది విరుకోపంగా. కమలను చూస్తూనే

అనూరాధ